

Timpul

Florin Pindaru

Timpul

Destrămatu-s-a degrabă
Visul alb al tinereții
Cum destramă răsăritul
Dulcea rouă-a dimineții.

Ca un stol de păsări iuți
Antrenate-n zbor întins
Mi-au trecut mie toți anii
Timpul totuși m-a învins.

Mai ca ieri mergeam cu tata
La biserică-n Ajun
Astăzi zace-o lumânare
Lângă crucea-i de alun.

De atâta jale mamei
I-a pierit din ochi lumina
Nu-și mai vede acum săraca
Decât noaptea-n vis grădina.

Și din ochiu-i muribund
Se prelinge pe obraz
Lacrima de sânge-amară
A preacruntului neaz.

Timpul a țesut cu ură
Grabnic, ghemul meu de viață
Firul lung de altădată
A ajuns un cap de ață.